

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי מנחם בורשטיין ז"ל

בן אביגדור-אריה ומוניה

נולד ברובנה, פולין

שרת בחיל הרגלים, יחידת הפלמ"ח

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

ב' בתמוז תש"ח, 9/7/1948

נקבר בהר הרצל

אזור: א חלקה: 6 שורה: 2 קבר: 6

הותיר אחריו הורים ואחות

בן 18 בנופלו

קורות חיים

בן מוניה ואביגדור-אריה, נולד ביום כ"ז בתמוז תר"ץ (22.7.1930) בעיר רובנה, חבל ווהלין, שהיתה שייכת אז לפולין. מילדותו גדל באווירה עברית בבית אביו המורה ואמו הגננת. בשנת 1936 עלה עימהם ארצה והתחנך בבתי-ספר במקומות השונים של עבודתם החינוכית - באיילת-השחר, בתל-יוסף, בבית-אלפא, בתל-עדשים, בבית-הספר המשותף לעמק הירדן ובכיתות-ההמשך במשמר-העמק, ואחר-כך - בבן-שמן. בילדותו אהב לעזור בטיפול בעדר הצאן ואחר-כך בטיפול בעצי פרי. בלימודים התעניין בייחוד בספרות, בהיסטוריה ובסוציולוגיה. היה חובב ואוסף מפות, אהב לשוטט בשבילי הארץ ובטיוליו הרבים הכיר את כל פינותיה. ברשימותיו על ספרים שקרא וכן ברשימותיו על בעיות אנושיות, לאומיות וחברתיות בעולם ובעולמנו בכלל ובחברת הנוער של סביבתו בפרט, מתגלית הבנה מקיפה ומעמיקה בעניינים הנדונים, המובעת בהוצאה בהירה ומשכנעת בצורתה ובאמת הפנימית שלה. גם לרחשי לבו נתן ביטוי נאה בשירים שהחל כותב בגיל 14-15. היה פעיל ומפעיל, בעל רצון ומרץ להועיל ולהיטיב ובעל יכולת ארגונית וסדרנית בחיי חברתו, הן כאחד

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

מטובי המדריכים בתנועת "השומר הצעיר" בשנות לימודיו בכיתות-ההמשך והן כממלא-תפקידים אחר-כך בגרעין-ההכשרה שלו בנגבה. מרשימותיו ומסיפורי חברים עולה שהתמסר למשימותיו בכל הרצינות כאדם מבוגר ואחראי, ותשומת-לבו היתה נתונה לכל פרט ופרט בחיי הגרעין כדי להעלות את הרמה התרבותית וכושר הביצוע של היחידים והקולקטיב הקטן. היה תקיף בדרישותיו מהחברים, וכלפי המבוגרים ממנו בקיבוץ ובתנועה ידע לעמוד על הדרישות והצרכים של חבורתו בנימוס אבל בתוקף. בראשית תש"ח יצא עם חלק מהגרעין להכשרה מגויסת בלהבות-הבשן, וגם שם עמדו מיד אנשי המקום על סגולותיו הטובות וחיבבוהו. אחרי זמן מועט הגיעה בשורת המדינה מלייך-סקסס ורבו הסכנות וההתקפות מהסביבה וגם מעבר הגבול הסורי. באותו חורף רווי הדמים והסכנות תרם את חלקו כאחד המבוגרים בשמירה, בהגנה ובסיוורים. בייחוד התמחה בטיפול בנשק וגם סיים קורס מטעם הפלמ"ח.

ממכתביו נראה שלמרות עיסוקו בענייני ציבור שונים, בעבודה ובהגנה, לא הסיח את דעתו ואהבתו מהוריו ומאחותו הקטנה. גם באותם ימים קשים, הוסיף לרקום את טורי שירתו ובכל מאודו דבק בחיים וביצירה, ועם זה קיבל על עצמו את חובת ההקרבה למענם. וכה כתב בשירו "אלמונים" (שהוקדש לחנה סנש): "אלמונים נצאה, אלמונים לא נחזור, והלב יודע - לא תצחק אלינו נערה". ובשיר "יום יבוא" כתב: "אי-אז בעתיד לא נדע יום יבוא, בתפילה וברינה, נריע לקראתו, יום יבוא, למענו נפול שותתים, למענו, למען שדותיו הירוקים". וכך, למען שדותיו הירוקים של יום יבוא, עבר, ביוני 1948 עם יחידת הפלמ"ח שאליה השתייך, להילחם בדרך לירושלים ושם, ביום ב' בתמוז תש"ח (9.7.1948), נפל באחד המשלטים. נקבר בשייח'-באדר א'.

ביום כ"ח באלול תש"י (10.9.1950) הועבר למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בהר-הרצל בירושלים.

חוברת הכוללת את רשימותיו ושיריו הופיעה לזכרו בהוצאת נ' טברסקי, תל-אביב.